

Chương 199: Chuẩn Bị Thành Lập Mái Ấm Cùng Harriet

(Số từ: 3831)

Nguồn dịch: Eng

Trans: Tluc

14:40 PM 22/04/2023

“C-Cậu đi đâu vậy?!”

“Buông ra, tớ sẽ nghiền nát tất cả bọn chúng.”

“Tớ ổn! Tớ ổn, được chứ? Tớ thậm chí còn không bị thương!”

“Không, tên khốn đó không thể thoát khỏi việc làm hại với cậu. Làm thế nào hắn ta có thể sử dụng một Ma pháp hủy diệt gần người khác? Tên khốn đó phải bị đánh tơi bời để rút ra bài học cho mình.”

Harriet ngay lập tức nắm lấy gấu áo của tôi và giữ tôi lại trước khi tôi có thể chạy ra khỏi ký túc xá. Có vẻ như cô ấy khá sốc vì nghĩ rằng tôi sẽ gây ra một vụ náo động lớn.

Ba anh em ngốc lập tức chạy đi ngay khi họ nhận thấy phán đoán của tôi bị vụn vẹo nghiêm trọng, nói rằng đó là chuyện nhảm nhí.

“Tớ đã nói với cậu rằng tên đó đã bị kỷ luật rồi, và hắn đã bị khiển trách và nói rằng mình không nên làm những việc như vậy nữa! Tên đó sau này sẽ

không làm chuyện như vậy nữa, cậu không cần quá lo lắng đâu!”

Cuối cùng, sau khi tranh luận một lúc, tôi đã bỏ cuộc. Harriet bảo tôi bình tĩnh lại và kéo tôi ra hiên uống trà, đặt tôi ngồi xuống.

“Tớ thực sự không thể nói với cậu bất cứ điều gì... Nó thực sự không phải là một Ma pháp nguy hiểm, ngay cả khi nó thực sự trúng, tớ sẽ ổn thôi.”

“Đó vẫn là một hành động liều lĩnh, nguy hiểm và – điều quan trọng hơn – nó được thực hiện có mục đích.”

Cho dù một người có thể tinh quái đến đâu, làm sao họ có thể nhắm mục tiêu vào những điểm gần mọi người bằng Ma pháp của họ trong giờ học Ma pháp và chỉ gọi đó là một sai lầm? Đầu tên khốn đó bị làm sao vậy?

Harriet cứ nhìn chăm chăm vào tôi một cách lo lắng khi tôi bắt đầu làm việc nhiều hơn.

Cô ấy có vẻ lo lắng rằng tôi có thể đột nhập vào ký túc xá của Orbis Class khi cô ấy không để ý.

Harriet bảo tôi bình tĩnh và thậm chí còn rót cho tôi một tách trà, điều này khá bất thường.

“Mặc dù tớ tò mò liệu tớ có nhận được phản ứng như mong muốn hay không, nhưng tớ cũng khá sợ hãi về những gì có thể xảy ra. Rốt cuộc thì tớ không thể đoán trước được cậu sẽ làm gì.”

"...Huh? Tuy nhiên, tớ không thực sự gây ra nhiều rắc rối như vậy chứ?"

Khóe miệng Harriet giật giật, vẻ mặt bối rối trước lời phản đối nhỏ của tôi.

"Mới bắt đầu học kỳ hai của năm nhất, và cậu không nghĩ rằng đã gây ra nhiều rắc rối như vậy là có vấn đề sao...?"

"...Phải."

Những người khác đang sống một cuộc sống bình lặng và không gây ra bất kỳ rắc rối nào, vì vậy thật nực cười khi nói rằng tôi đã không gây ra nhiều rắc rối như vậy khi tôi làm những gì tôi đã làm.

"Và khi Erich nói rằng cậu ấy bị đánh, cậu không thực sự quan tâm, nhưng tại sao cậu lại tức giận khi tớ thậm chí không bị đánh?"

"Đó là..."

Tốt...

Ngay khi tôi định nói điều gì đó, tôi đã bị lú lẫm. Tôi nên nói gì đây?

Tôi có ấn tượng rất xấu về anh chàng Erich đó, vì vậy tôi không thực sự quan tâm liệu anh ta có bị đánh hay không. Tất nhiên, tôi là người đã khiến gã du côn đó hành xử theo cách của anh ta, vì vậy ngay cả khi tôi không thích những gì anh ta làm, thì tôi cũng chỉ tự bắn vào chân mình mà thôi.

Harriet hơi ngẩng mặt lên.

Có vẻ như cô ấy hơi vui vì tôi đã nổi giận thay cho cô ấy.

“...Cậu là một người bạn.”

Đó là tất cả những gì tôi phải nói.

“...Còn Erich thì không?”

“Tại sao tớ lại làm bạn với tên đó?”

Vâng, có thể nói như vậy là đúng, cuối cùng thì tôi cũng bị gãy tay. Đó không phải là hành động, mà họ đã làm điều đó với ai mới là vấn đề.

“Bạn bè...”

Harriet dường như để từ đó lăn trong miệng.

Cô ấy không có vẻ thất vọng hay buồn bã, ngược lại, cô ấy có vẻ nhẹ nhõm và có phần hạnh phúc.

Harriet đang cho tôi thấy một biểu cảm mà tôi chưa từng thấy trên khuôn mặt cô ấy trước đây.

Sau đó, Ellen, mặc bộ đồ tập, đi lên hiên uống trà và bắt gặp ánh mắt của tôi. Vì đó không thực sự là một nơi công cộng, nên có vẻ như cô ấy đã đi cả quãng đường dài để tìm tôi.

Cô ấy thực sự đến đó chỉ để rủ tôi đến phòng tập với cô ấy sao?

Tuy nhiên, cô ấy chỉ nhìn tôi và Harriet một lúc trước khi quay đi mà không nói lời nào.

Cô ấy không tìm tôi sao?

“Dù sao thì, đừng vì tớ mà gây ra bất kỳ rắc rối nào. Tớ có thể tự giải quyết các vấn đề của mình.”

“Được rồi, tớ hiểu rồi.”

Harriet đang ngồi ở một vị trí mà cô ấy không thể nhìn thấy Ellen, vì vậy cô ấy chỉ cần nhảu tôi một lúc và bảo tôi đừng gây rắc rối nữa và hãy cư xử đúng mực.

Cuối cùng, sau khi giảng cho tôi một bài dài, Harriet thở dài và nhấp một ngụm trà.

Thực ra tôi có vài việc với Harriet.

“Này, cậu biết gì không? Cậu không muốn làm một cái gì đó như thế?”

“Làm gì đó? Như thế nào?”

Harriet nghiêng đầu trước câu hỏi của tôi.

“Giống như một câu lạc bộ.”

“...Một câu lạc bộ?”

Harriet có vẻ ngạc nhiên như thể cô ấy đang thắc mắc tại sao đột nhiên tôi lại nhắc đến các câu lạc bộ.

“Cậu nghiên cứu Ma pháp.”

“Phải.”

“Hầu hết là với Adelia. Phải?”

“Ừm, nhưng chuyện đó thì liên quan gì đến câu lạc bộ?”

Harriet có vẻ hơi mất kiên nhẫn, như thể nói với tôi rằng tôi nên nhanh chóng đi thẳng vào vấn đề.

Giống như Ellen, Cliffman và tôi thực tế sống trong phòng huấn luyện, Harriet thường bị nhốt trong

phòng thí nghiệm ma thuật trừ khi có điều gì đó bất thường xảy ra. Adelia cũng vậy.

Trong khi cô ấy không nghĩ như vậy, cô ấy là một con mọt sách - chỉ dành cho Ma pháp.

“Sẽ tốt hơn nếu cậu gặp gỡ những người khác thường xuyên hơn phải không?”

“Đi cùng nhau?”

Ngôi trường đó không phải là tòa nhà câu lạc bộ.

Tuy nhiên, khi cuốn tiểu thuyết của tôi đã trở thành hiện thực, không có luật nào cấm chúng tôi làm điều gì đó như thế. Tất nhiên, tôi không có ý định tham gia bất kỳ câu lạc bộ nào, mặc dù tôi có một số mối liên hệ với câu lạc bộ tôn giáo 'Grace', nhưng họ sẽ không giới hạn tôi.

Cũng giống như việc Ellen trở nên mạnh mẽ sớm hơn so với trong nguyên tác, tôi hy vọng rằng những người khác cũng sẽ trở nên mạnh mẽ hơn so với trong tiểu thuyết.

Ludwig là trường hợp duy nhất tốt nhất nên để anh ta yên.

Harriet đã làm việc chăm chỉ chỉ kém tôi, nhưng không có lý do gì mà tôi không thể chỉ cho cô ấy cách làm việc tốt hơn một chút.

“Ví dụ, nếu cậu cùng với các học sinh chuyên ngành phép thuật từ Class B và thành lập một Câu lạc bộ Nghiên cứu Phép thuật, chẳng phải sẽ rất

tuyệt khi nói chuyện với họ về Ma pháp và tìm hiểu một số Ma pháp mà cậu có thể chưa biết sao? Cậu không bị giới hạn trong bất kỳ lĩnh vực ma thuật cụ thể nào, phải không?”

“Đúng vậy, nhưng... Với học sinh Class B?”

"Đúng."

“Chà...tớ không chắc lắm về Hiệp hội Nghiên cứu Phép thuật Royal Class, nhưng tớ biết các câu lạc bộ ngoài đó. Tuy nhiên, tiêu chuẩn thảo luận và nghiên cứu ở cấp độ sinh viên không thể cao hơn việc chỉ tham khảo ý kiến của giáo viên. Đó là lý do tại sao tớ không đến những nơi như thế...”

Harriet dường như có lý do tại sao cô không tham gia bất kỳ câu lạc bộ nghiên cứu phép thuật nào một mình. Cô ấy dường như nghĩ rằng các chủ đề nghiên cứu mà sinh viên có thể bao quát không ở mức độ đủ cao đối với mình.

Tuy nhiên, phản ứng đó một mình có thể được gọi là một thành công.

Trong bản gốc, chỉ đề cập đến việc nghiên cứu với những sinh viên Class B kém cỏi sẽ khiến Harriet chán ghét.

Tuy nhiên, tính cách của Harriet lúc này hoàn toàn khác.

Thái độ của cô ấy giống như, “Tham gia một câu lạc bộ chỉ có một số sinh viên tụ tập với nhau thì

có ích gì”, chứ không phải, “Tại sao lại là học sinh từ Class B?”

Cô không ghét ý tưởng đó, cô chỉ không hiểu tại sao mình lại làm một việc như vậy. Đó là bao nhiêu cô ấy đã thay đổi.

"KHÔNG. Tớ chắc chắn rằng nó sẽ giúp ích cho cậu."

"...Tại sao cậu nghĩ vậy?"

Có hai sinh viên có tài năng phép thuật trong Class B.

—Christina, người có tài năng về [Giả kim thuật] và [Bùa mê].

—Và Anna de Gerna, người có tài năng trong [Ma thuật Đen].

Cả hai người họ cũng đều có những tài năng rất mạnh và sẽ trở thành những thế lực đáng gờm trong Sự cố Cổng.

Tuy nhiên, không phải hai người có tài năng liên quan đến phép thuật sẽ giúp Harriet phát triển hơn nữa.

“Anh chàng tên Louis Ancton từ Class B sẽ giúp ích rất nhiều cho cậu đấy.”

“Cái gì... Anh chàng đó? Nhưng cậu ta không phải là Pháp sư, phải không?”

Harriet không thực sự hứng thú với Class B, nhưng rõ ràng cô ấy biết ai là ai. Đó là lý do tại sao cô cũng biết về tài năng của Louis Ancton.

“Cậu nghiên cứu về Ma pháp.”

"Vâng tớ biết..."

Louis Ancton có một tài năng [Học thuật]. Anh ấy chỉ thông minh.

Mặc dù Louis không thể sử dụng Ma pháp, nhưng anh ta đang đi trên con đường của một Pháp sư, người chỉ nghiên cứu Ma pháp như một môn khoa học. Louis đã xuất sắc trong lý thuyết của nó, nhưng không thể đưa nó vào thực tế.

Class B Christina và Anna de Gerna thường nghe theo lời khuyên của Louis Ancton để nâng cao Ma pháp của họ sau này.

Sau khi hành động hết sức gai góc, Louis sẽ bắt đầu thân thiết hơn với các bạn cùng lớp của mình sau một thời gian.

Louis giống như một liều thuốc tăng trưởng đối với những người có tài năng ma thuật.

Nếu đó là cuốn tiểu thuyết gốc, Harriet sẽ cực kỳ ghét ý tưởng này, nhưng tính cách của cô ấy đã trở nên rất mềm yếu so với trước đây, vì vậy tôi đã nói với cô ấy điều đó, nghĩ rằng cô ấy sẽ chấp nhận.

Nếu họ học với Louis Ancton, thì cả Harriet và Adelia, cũng như những thành viên Class B, sẽ được hưởng lợi từ điều đó.

Tất nhiên, có vẻ hơi nặng tay khi tôi đã lên sẵn kế hoạch trong đầu mà không hỏi bên liên quan ý định của anh ta dù chỉ một lần.

Họ sẽ không làm điều đó chỉ trong một hoặc hai ngày. Tuy nhiên, tôi chắc chắn rằng tất cả bọn họ sẽ có một khoảng thời gian vui vẻ.

Harriet dường như đang suy nghĩ về điều đó.

“Hmmm... Tôi không chắc lắm.”

“Sau đó, cậu có thể gặp nhau và trò chuyện. Nếu cậu nghĩ nó có ích cho cậu thì hãy làm, nếu cậu không nghĩ vậy thì đừng làm.”

“...Nếu là như vậy, tôi có thể thử.”

Harriet gật đầu, nói rằng cô ấy có thể thử nếu chỉ bấy nhiêu thôi.

Được rồi.

Tôi chỉ cần cẩn thận đặt hết viên đá lát này đến viên đá lát đường khác để tạo ra con đường dẫn tới tương lai của chúng ta.

Tôi không chắc họ có thể cùng nhau đạt được bao nhiêu, nhưng ít nhất tôi có thể đề xuất một số dự án nghiên cứu, bao gồm cả khả năng Công dịch chuyển có thể kết nối chúng ta với một thế giới khác.

Sẽ thật tuyệt nếu họ có thể tìm ra nguyên nhân đằng sau nó, nhưng cũng không thành vấn đề nếu họ không tìm ra.

Cuối cùng, họ cũng có thể tạo ra những thứ mà lẽ ra phải mất nhiều thời gian hơn để phát triển.

Cũng đúng là thành tích của họ trong lĩnh vực ma thuật sẽ tăng lên rất nhiều chỉ bằng cách gặp gỡ và hành động cùng nhau.

Louis Ancton, người không phải là Pháp sư nhưng biết rất nhiều về Ma pháp, có thể giúp tất cả bọn họ đạt được điều gì đó vĩ đại hơn.

Đó là bức tranh tôi đang vẽ ra trong đầu, nhưng sau đó Harriet hỏi tôi điều gì đó, mặt cô ấy hơi ửng hồng.

“N-nhân tiện, cậu... Tại sao cậu lại hứng thú với thứ gì đó như nghiên cứu phép thuật? C-Cậu... Cậu có một [sức mạnh siêu nhiên], phải không? Nếu cậu tham gia một câu lạc bộ như thế với tớ... Có lẽ cậu sẽ rất buồn chán... Cậu sẽ ổn chứ?”

Huh? Cô ấy có ý gì?

"Tớ? Tại sao tớ lại làm một việc như vậy?"

"...Huh?"

Ý tôi là, tôi chỉ gợi ý rằng những người đó thực sự hiểu biết nên gặp nhau hai hoặc ba lần một tuần để thảo luận và nghiên cứu Ma pháp cùng nhau,

tôi không nói rằng tôi sẽ tham gia cùng chúng, phải không?

Harriet có vẻ hơi bối rối trước lời nói của tôi.

“C-Cậu sẽ không tham gia ư?”

"Tất nhiên là không rồi. Tôi không phải là Pháp sư, và tôi thậm chí không biết một chút gì về Ma pháp. Tôi thậm chí có thể làm gì để giúp cậu sao?"

Harriet dường như đã lợm lặt được, "Chúng ta hãy cùng nhau thành lập một câu lạc bộ nghiên cứu!" từ lời nói của tôi.

Không, nghĩ lại thì, cô ấy nghĩ tôi có ý đó cũng là lẽ tự nhiên thôi. Nếu không, tôi sẽ không có lý do gì để nói những điều như: “Hãy tập hợp một vài thành viên lại và thành lập một câu lạc bộ!”

Vì vậy Harriet nghĩ rằng ý tưởng của tôi là thành lập một nhóm nghiên cứu phép thuật cùng với cô ấy có lẽ tự nhiên hơn tôi nghĩ.

Tuy nhiên, nó vẫn còn khá rõ ràng.

Khi Harriet nhận ra sai lầm của mình, mặt cô ấy ngày càng đỏ hơn.

Tôi đã đạt đến giới hạn của mình!

"Cậu có muốn ở trong một câu lạc bộ với tôi không?"

“H-hả? C-cái gì?”

Khi tôi chọc ghẹo cô ấy với một nụ cười tự mãn trên mặt, mặt Harriet dường như nóng bừng lên.

"Tại sao cậu muốn tớ ở đó?"

"C-cái gì?! Tớ... tớ... Ý cậu là sao? Ha, hà hà!" Tại sao tớ lại muốn thành lập câu lạc bộ kiểu đó với cậu, người thậm chí còn không biết những điều cơ bản về Ma pháp? Tớ... tớ nghĩ cậu có ý đó bởi vì cậu đặt nó như thế! Vì vậy, những gì cậu thậm chí có thể làm khi cậu tham gia một cái gì đó như thế? Đó là những gì tớ muốn nói! Ngay cả khi cậu muốn tham gia, tớ sẽ từ chối cậu! Nó không giống như tớ muốn tạo ra nó với cậu hay cái gì đó. Tớ không! Và tớ sẽ không bao giờ làm vậy!"

Ngay khi tôi chọc vào cô ấy, Harriet đã nổi cơn thịnh nộ và nhanh chóng buông lời, đúng như tôi dự đoán. Sau một thời gian thấy Harriet giận dữ như vậy, tôi cảm thấy sảng khoái như thể sự tắc nghẽn kéo dài mười năm cuối cùng cũng được giải tỏa.

"Không, nếu cậu không muốn tớ ở đó, thì hãy mặc kệ tớ. Tại sao cậu lại rất tức giận? Cậu thậm chí còn đeo đôi bông tai tớ đã tặng cậu. Cậu biết đấy, thật không tốt cho sức khỏe khi lúc nào tâm trạng cũng thay đổi thất thường như vậy."

"À! Nghiêm túc mà nói, tại sao cậu làm điều này với tớ? Ý tớ là, tốt bụng hay xấu tính, chỉ cần chọn một! H-hừm!"

“N-này. Đây. Cô bé, Đ-đặt nó xuống. Cậu không nên ném những thứ này. Ah.”

“Tớ sẽ ném nó! Tớ thực sự sẽ ném nó, bất kể cậu nói gì!”

Harriet đã nhắc ấm trà nóng lên và lườm tôi như thể cô ấy sẽ ném nó vào tôi bất cứ lúc nào.

Tay cầm ấm trà run rẩy, cuối cùng cô cũng không ném đi đặt xuống. Tất nhiên, cô ấy vẫn còn thờ hồng học.

Tôi không biết đó là điều tốt hay xấu vì cuối cùng cô ấy đã biến sự bối rối của mình thành sự tức giận tột độ.

Tất nhiên, mặc dù tôi không đăng ký tham gia câu lạc bộ nhưng điều đó không có nghĩa là tôi sẽ giao hết công việc cho Harriet.

“Cậu không thân với sinh viên Class B lắm đúng không?”

“...Tớ chỉ biết họ trông như thế nào. Chúng tớ thậm chí còn không chào hỏi nhau”.

Harriet đã trở nên rất thân thiết với các bạn nữ Class A, nhưng cô ấy vẫn đối xử với các bạn nam trong lớp như trước, ngoại trừ tôi. Chưa kể các sinh viên Class B.

“Tớ sẽ không tham gia, nhưng tớ sẽ cố gắng thuyết phục những thành viên Class B. Tớ không muốn cậu tự mình làm mọi thứ.”

"...Cậu?"

Harriet có vẻ ngạc nhiên khi tôi đi quá xa.

"Ừm, như cậu đã nói, tớ chỉ là một người ngoài cuộc thậm chí còn không biết những điều cơ bản về ma thuật, nhưng tớ khá là khốn nạn, vì vậy tớ rất tự tin rằng mình sẽ có thể khiến một số người tập hợp lại, ngay cả khi họ không muốn."

"Ý cậu là cậu sẽ kéo họ đến đây bằng vũ lực nếu một trong số họ không muốn đến?"

"Không, cậu có thực sự nghĩ rằng tớ sẽ làm một cái gì đó như thế ư?"

"Tớ thực sự nghĩ rằng cậu sẽ làm thế, mặc dù? Đồ côn đồ."

"Không... Cô bé, tớ chỉ đùa thôi."

Harriet cũng có cách để trêu chọc tôi, tôi cũng vậy, nên cô ấy lập tức nhắm vào chỗ đó ngay khi nhìn thấy cơ hội.

"Dù sao thì tớ khá giỏi ăn nói, nên tớ có thể thuyết phục họ tập hợp lại. Phần còn lại sẽ tùy thuộc vào cậu và những thành viên khác."

Vì mục tiêu chung là cải thiện kỹ năng ma thuật của họ, các chuyên gia ma thuật của cả Royal Class A và B sẽ làm việc cùng nhau.

Ban đầu, Class B sẽ là lớp duy nhất làm điều gì đó như thế, và điều đó sẽ chỉ bao gồm Class A sau này.

Tôi chỉ làm cho nó xảy ra trước thời hạn.

Giống như việc Ellen đã học trước cách [tăng cường sức mạnh ma thuật], tôi cũng có thể khiến Harriet trở thành một Pháp sư mạnh mẽ hơn nhiều trước đó.

Harriet dường như đã trút bỏ được phần nào lo lắng khi nghe tin tôi sẽ phụ trách việc tập hợp mọi người trong lúc này.

Tuy nhiên, Harriet vẫn bĩu môi.

"...Này."

"Cái gì? Cậu còn điều gì muốn nói nữa không?"

"Nếu cậu thực sự muốn làm việc cùng nhau để thành lập câu lạc bộ, tớ có thể cho cậu vào."

"...Huh?"

"Cái gì?! Mặc dù tớ thực sự ghét ý tưởng này, nhưng nếu cậu thực sự muốn hoặc một cái gì đó, ít nhất tớ có thể cho cậu tham gia!"

Cô ấy đang nói về cái gì? Tôi thậm chí không có ý định tham gia ngay từ đầu, và tôi không có chút manh mối nào về Ma pháp, vì vậy sẽ vô nghĩa nếu tôi tham gia.

Vì vậy, ý của cô ấy là gì khi nói, "Nếu cậu muốn tớ, tớ có thể cho cậu tham gia?"

Trong khi nghĩ về điều đó, tôi không thể không chú ý đến vẻ đau khổ trong mắt Harriet. Vẻ mặt của cô ấy trông vẫn như trước, nhưng đôi mắt thì không.

'Cái này...'

Cô ấy đang yêu cầu tôi thành lập câu lạc bộ với cô ấy.

Vậy thì Harriet nên yêu cầu tôi làm điều đó. Có phải cô ấy không muốn hỏi tôi điều đó trước, nên cô ấy làm như thể tôi thực sự muốn tham gia?

Yêu cầu một cái gì đó như thế chắc chắn phù hợp với Harriet.

Những lo lắng của cô không kéo dài lâu.

“Chắc chắn rồi, tớ đoán nên có ít nhất một người phụ trách các công việc lặt vặt và lặt vặt.”

Tôi không biết một chút gì về ma thuật, vì vậy tôi không chắc mình sẽ làm gì trong Hội Nghiên cứu Ma thuật, nhưng tôi chắc chắn rằng sẽ có một số nhiệm vụ mà tôi có thể làm.

Nói chính xác, nó không thực sự quan trọng.

Nếu tôi nói không ở đó, tôi có thể đoán được biểu cảm của cô ấy sẽ thế nào.

Tôi không muốn thấy cô ấy trông như thế.

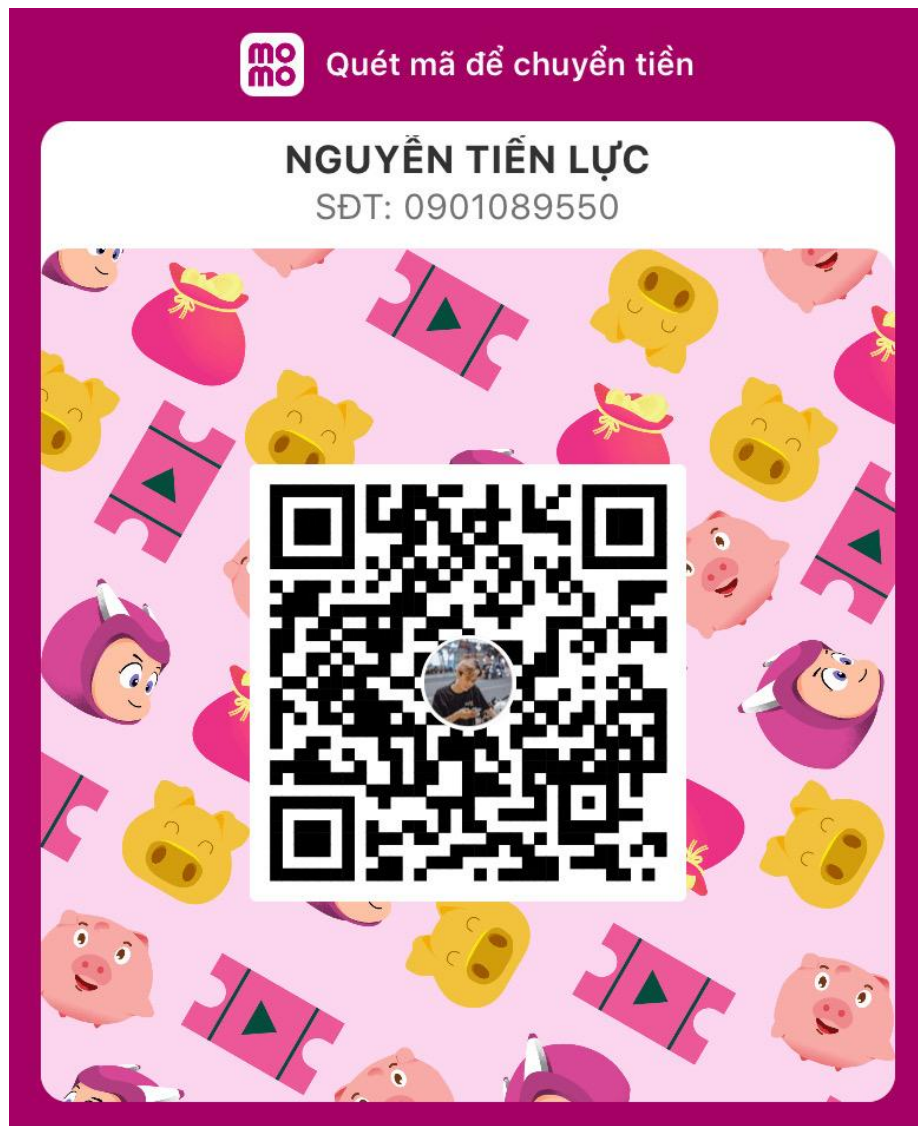
“Vậy thì chúng ta hãy cố gắng hết sức cùng nhau.”

“Hừm, vậy thì đành chịu vậy.”

Harriet có nhận thấy rằng biểu cảm và giọng điệu của mình không khớp chút nào không?

Tôi chưa bao giờ thấy cô ấy cười rạng rỡ như vậy trước đây.

(Mọi người có thể ủng hộ tui có động lực ra chương nhé.)

Thanks For Reading